

Úvod

Edward McKendree Bounds se narodil 15. srpna 1835 ve Spojených státech v Shelby ve státě Missouri. Zemřel 24. srpna 1913 ve Washingtonu v Georgii. Vzdělání získal na běžné škole v Shelbyville a brzy po dovršení dospělosti byl přijat na studium práv. Právní praxi provozoval až do svých čtyřřidvaceti let, kdy ho Bůh povolal ke kázání evangelia. Jako první dostal přidělenou oblast Monticello ve státě Missouri. Za jeho služby v Brunswicku (Missouri) došlo k vyhlášení války a z mladého pastora se stal válečný zajatec, protože nechtěl složit přísahu věrnosti federální vládě. Poslali ho do věznice v St. Louis a později byl převezen do věznice v Memphisu v Tennessee.

Když se mu podařilo dosáhnout propuštění, ušel pěšky téměř stovku mil a přešel pod velení generála Pierce v Mississipi. Brzy nato se stal kaplanem Pátého missourského pluku a tuto pozici zastával téměř do konce války, kdy byl znovu zajat a vězněn v Nashville v Tennessee.

Po válce působil reverend E. M. Bounds jako pastor sborů v Tennessee a Alabamě. V roce 1875 byl přidělen do metodistického sboru svatého Pavla v St. Louis, kde sloužil čtyři roky. Roku 1876 se v Eufaula v Alabamě oženil s Emmie Barnettovou, po deseti letech však zemřela. Znovu se oženil v roce 1887, a to s Hattie Barnettovou, která ho přežila. Měli spolu pět dětí.

Po několika letech pastorační služby byl Bounds na rok přidělen do Prvního metodistického sboru v St. Louis v Missouri a později na tři roky do Metodistického sboru svatého

Pavla. Na konci tohoto období se stal redaktorem týdeníku „Christian Advocate“ v St. Louis.

Bounds uměl působivě psát a byl velmi hloubavé povahy. Posledních sedmnáct let života prožil s rodinou ve Washingtonu v Georgii. Většinu času trávil čtením, psaním a modlitbou. Mnoho let vstával každý den ráno ve čtyři a neúnavně se věnoval studiu Bible. Jeho spisy četly tisíce lidí; zaujaly věřící všech protestantských denominací.

Doslova ztělesňoval pokoru a byl zcela oddaný Ježíši Kristu. Dosáhl stavu, kdy člověk zapomíná na sebe sama a plně se nechává zaujmout láskou k Bohu a k lidem. Jednou, když mu bylo šestasedmdesát let, za mnou přijel do Brooklynu v New Yorku. Prožíval všechno tak intenzivně, že nás vzbudil ve tři hodiny ráno a plakal nad ztracenými lidmi této země a modlil se za ně. V průběhu celého dne chodil do kostela, stojícího vedle, kde jste ho mohli vidět klečet, dokud ho nezavolali k jídlu. Říkal tomu „modlitební byznys“. Takto naplněný Božím Duchem napsal knihu *Preacher and Prayer (Kazatel a modlitba)*. Je to svého druhu klasika, která byla přeložena do několika cizích jazyků a kterou četli muži a ženy po celém světě. Když měl reverend A. C. Dixon roku 1909 kázat v Dr. Broughton's Tabernacle v Atlantě (Georgia), poslal jsem mu tehdy tuto Boundsovu knihu. V kázání se pak o ní zmínil takto:

„Tu knížečku jsem dostal od jednoho svého přítele. Další výtisk jsem dostal od jiného přítele k Vánocům. ‚Dobrá, řekl jsem si, ‚na té knížce musí něco být, jinak by mi hned dva přátelé nevybrali stejný dárek.‘ Začal jsem číst první stránku, až jsem došel ke slovům: ‚Člověk hledá lepší metody, Bůh hledá lepší lidi. Boží metodou je člověk.‘ To mi stačilo. Dostal jsem chuť číst dál a knížku jsem s potěšením dočetl do konce.“

Kniha, kterou držíte v ruce, je podobným dílem. Odráží pravého ducha muže, který evangelium, jež kázal, také žil, a který právem zaujímá místo po Brainerdově a Bramwellově boku. Ti všichni se u Boha neúnavně přimlouvali.

H. W. Hodge

1

Mé krédo mě vede k přesvědčení, že modlitba je účinná. Každodenní prosby k Bohu, aby vše obrátil k dobrému, jistě nejsou marné. Přesto mezi lidmi převládá dojem, že když se člověk modlí, nic nedělá. Vzhledem k tomu pak přikládáme nepatřičnou důležitost práci, a to někdy do té míry, že modlitbu uspěcháme, nebo ji dokonce vynecháme.

Nevěnujeme se však v průběhu dne tělesné stránce života až příliš? Copak se nemohou dívat stejně divy dnes jako za starých časů? Neprocházejí snad Hospodinovy oči celou zemi, aby posiloval ty, kdo jsou mu oddáni celým srdcem? Kéž by mi Bůh dal víc praktické víry v Něho. Kde je teď Eliášův Hospodin? Čeká, až na něj Eliáš zavolá.

James Gilmour, misionář v Mongolsku

Čím víc modliteb bude ve světě znít, tím lepší svět bude a tím mocněji budou všude působit síly proti zlu. Modlitba působí v určité fázi jako dezinfekční prostředek a preventivní lék. Čistí vzduch. Ničí nákazu zlem. Modlitba není nic nárazového nebo chvilkového. Není voláním, které by nikdo neslyšel, takže by zapadlo bez povšimnutí kamsi do ticha. Je to hlas, který putuje přímo do Božího ucha. Hlas, který potrvá tak dlouho, dokud je Boží sluch nastaven svatým prosbám a dokud se Božího srdce dotýkají svaté věci.

Skrze modlitbu Bůh utváří svět. Modlitby jsou nesmrtelné. Ústa, která je pronášela, už možná zavřela smrt, a srdce, které je prožívalo, už možná nebije. Přesto modlitby žijí před

Bohem dál a Boží srdce je pro ně otevřené. Modlitby přežívají ty, kdo je vyřkli. Přežívají svou generaci, přežívají celý věk, přežívají svět.

Nesmrtelný je takový člověk, který se nejvíce a nejlépe modlil. Takoví lidé jsou Božími hrdiny, Božími svatými, Božími služebníky a Božími místodržiteli. Člověk se může lépe modlit díky modlitbám vysloveným v minulosti. Díky předchozím modlitbám můžeme žít svatěji. Člověk, který vyslovil mnoho bohumilých modliteb, prokázal nadcházejícímu pokolení tu nejopravdovější a největší službu. Modlitby Božích svatých posilují ještě nenarozenou generaci proti ničivým vlnám hříchu a zla. Běda generaci synů, kteří zjistí, že jejich kadidelnice jsou prázdné, že z nich nestoupá výrazná vůně kadidla, protože jejich otcové byli natolik zaneprázdnění nebo nevěřící, že se nemodlili. Jejich neblahým dědictvím jsou pak nevýslovná rizika s nedozírnými následky. Šťastní jsou ti, kterým otcové a matky zanechali bohaté dědictví v podobě modliteb.

Modlitby Božích svatých jsou základním nebeským kapitálem, s jehož pomocí Kristus uskutečňuje své velké dílo na zemi. Veliké zápasy a mocné záchvěvy zde na zemi jsou důsledkem těchto modliteb. Čím více je vysíláno takových modliteb a čím jsou účinnější, tím více dochází na zemi ke změnám a převratům, křídla andělů se pohybují rychleji a silněji a Bůh podle nich mění své plány.

Příčina těch největších úspěchů v Boží věci spočívá skutečně v modlitbě, a díky ní tyto úspěchy přetrvávají. Když se Boží církve připojí k svému nejmocnějšímu dědictví mocnou vírou a modlitbou, nastává den Boží moci, přichází dny andělského působení. Čas Božího triumfu je doba, kdy se věřící modlí nejintenzivněji. Když je pozemský dům Boží domem modlitby, pak je v nebeském Božím domě rušno, ožívají v něm

plány a tažení, Boží armáda vítězí, získává válečnou kořist a Boží nepřítelé se na všech stranách setkávají s porážkou.

Své vlastní dílo a jeho úspěch podmiňuje Bůh naší modlitbou. Ona je podmínkou samotné existence Jeho plánu na tomto světě. *Žádejte mě* je podmínka, kterou nám Bůh klade, aby Jeho úmysly mohly růst a vítězit.

Lidé se mají modlit – mají se modlit za růst Božího díla. Modlitbou zveme do tohoto světa Boha v Jeho plné síle. Prosícímu člověku se Bůh ukazuje silou svých skutků. Prosící církvi se Bůh ukazuje ve své slávě a moci. Žalm 2 je božským popisem toho, jak se Bůh skrze Ježíše Krista chopil své věci. Když byl Ježíš Kristus dosazen na trůn, spojily se všechny dřívější cesty prozřetelnosti v jednu. Bůh vyhlašuje, že dosadil na trůn svého Syna. Národy podnítilo toto Boží ustanovení k hořké nenávisti. Žalm popisuje, jak se Bůh jejich slabostské nenávisti směje: „Panovníkovi jsou k smíchu. ... „Já jsem ustanovil svého krále na Sijónu, na své svaté hoře!“ Toto Jeho rozhodnutí nelze změnit, je věčné:

„Přednesu Hospodinovo rozhodnutí.

On mi řekl: „Ty jsi můj syn,
já jsem tě dnes zplodil.

Požádej, a národy ti předám do dědictví,
v trvalé vlastnictví i dálavy země.

Rozdrtíš je železnou holí,
rozbiješ je jak nádobu z hlíny.“

Zmíněná podmínka je *Požádej* – a modlitebníci mají být ochotní a poslušní. „Budou ... ustavičně se za něj modlit.“ Na základě tohoto univerzálního prostého zaslíbení pracovali dávní mužové a ženy ze všech sil pro Boha. Modlili se a Bůh

jejich modlitby vyslychal. Plamen jejich modliteb udržoval Boží věc zde na zemi při životě.

Modlitba se stala jedinou ustanovenou podmínkou, kterou se šířilo království Božího Syna. „Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“ Nejsilnější je v Božím království ten, kdo nejlépe tluče. Tajemstvím úspěchu v Kristově království je umění se modlit. Ten, kdo dokáže využít moc modlitby, je v Kristově království silný, svatý. Modlitba je to nejdůležitější, co se vůbec můžeme naučit.

Modlitba je základní myšlenkou zasvěceného života a posvátné služby. Pro Boha toho nejvíc vykoná člověk, který získal největší obratnost v modlitbě. Podle tohoto řádu vykonával svoji službu i Ježíš Kristus.